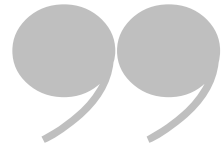

PETŐCZ ANDRÁS

Zsoltárparafrázis – Elfáradtam

„Elfáradtam a kiáltásban,
szemeim elbágyadtak, várván Istenemet.”
(Zsoltárok könyve, 69:4)

Elfáradtam, nincs kedvem semmihez, nézek magam elé,
mondják, hogy *ezzel lezárul valami*, valami, ami fontos volt valaha,
nem tudom, így van-e mindez, inkább csak szomorúság ez az egész,
lezárul valami, ez biztos, de a szomorúság több is, kevesebb is ennél,
ahogy lezárulnak a cselekvések is, amikor eljön a mozdulatlanság ideje,
amit közönségesen halálnak is nevezhetünk.

Elfáradtam, mondom, hiába is minden erőfeszítés,
nem változik semmi, *elbágyadtak a szemeim a várakozásban*,
aludni volna jó, örökre elaludni, feleslegesen is keresem azt, amit keresek,
minden akarat hiábavaló, és hiába is kérem, *akit kérek*,
hogy a keserű poharat, a keserű poharat végre fordítsa tőlem el,
hiába, hiába, még elaludni sincs erőm, nincsen erőm már elaludni sem.

Elfáradtam, és ez egyértelműen a gyengeség jele,
segíts meg engem, fohászkodom, akihez fohászkodni jó,
de nem válaszol senki, soha senki sem válaszol, *mindenki hallgat*,
a hallgatás a válasz, így beszélgetünk, és a hallgatás rosszabb a zajnál,
annál a zajnál is rosszabb, ami itt van körülöttünk, itt, mindenfelé,
és ami ellepi a levegőget, olyannyira, hogy tapintható lesz tőle a feszültség.

Zsoltárparafrázis – A Seol kötelei

A Seol kötelei vettek körül;
a halál tőrei fogtak meg engem.”
(Zsoltárok könyve, 18:6)

A Seol kötelei rám tekeredtek, mozdulni nem tudok,
fogva tart mindaz, ami itt van körülöttem, fogva tart egyre,
szorongat a mozdulatlanság, szinte megfojt, levegő nincsen,
kétségbeesetten kapkodok levegő után, levegő után kapkodok,
nem tudom, van-e még remény bármire is, lesz-e szabadulás,
nem tudom, valaha másképpen lehet-e mindez.

Rám tekeredtek a Seol kötelei, megfogyott bizodalمام,
hiszek még abban, *akiben hiszek*, akiben még hinni: *szabadulás*,
és nincsen is már más kapaszkodóm, csupán csak ennyi,
nincsen már más kiút előttem, eltűntek mind az utak,
várakozom tehát, hogy megsegít, aki talán megsegít egyszer,
valamire várok, mi mást is tehetnék, rajtam a Seol büntetése.

A Seol rám tekeredett kötelei fojtogatnak, nincsen jövő,
valamiféle büntetés mindez, csak nem tudom, miért,
szólnék annak, akinek szólni szeretnék, hogy segítsen, ha lehet,
de nem szólhatok, mert túl nagy a sötétség, a fekete csönd,
betemet valami, valamiféle idegen anyag, *elhagyta engem*,
mondom, és egyre csak várom, hogy történjék valami végre.

Zsoltárparafrázis – A nyugvóhely megkeresése

„Ez lesz nyugvóhelyem örökre;
itt lakozom, mert ezt szeretem.”
(Zsoltárok könyve, 132:14)

Ki lesz, aki eltemet, lesznek-e szomorúságok?,
hiába kérdezed, a válasz ismeretlen, hiába kérdezed,
nem találkozol soha azzal, aki gondot visel rád,
és nem is kapsz tőle semmilyen üzenetet biztatásul,
csak a bizonytalanság marad, és a félelem, ami benned,
ami ott lapul benned minden hajnali órán.

Kisétálsz éjjel a temetőbe, felméred jövőd lakóhelyed,
nézegeted a sírokat, holdfény segít a halottak között,
a nyugvóhely megkeresése nem kis feladat, nagy a tülekedés,
nem tarthatod magadat kivételezettnek, egy vagy a sok között,
sétálgatsz tehát a sírok között, ezernyi lélek, sokaság,
ezernyi lélek körülötted, mind-mind nyugalomra vágyik.

Ki lesz az, aki eltemet?, lesznek majd gyászbeszédék?,
lészen majd olyan is, aki elsorolja érdemeid, ha voltak?,
koppan majd kavics a koporsódon?, üzenve ezzel,
van, aki gondol még veled, van, aki szeretett volna
a távozásod pillanatában magához ölelni, hogy
ne legyél egyedül, amikor bíráid döntenek rólad.